

İMAN BİR BAŞKADIR

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammedin ve alâ alihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli Kardeşler,

Herkes imanının bulunduğuna, mü'min olduğuna inanıyor, inanmak da gerekir. Şüphe ile iman olmaz. "Eh ben mü'min olabilirim. " diyerek insan mü'min kalmaz. "Mü'minim elhamdülillah!" deme kıvamında olmak lazım. Ancak, bankalarda işi bitmeyen de "Elhamdülillah mü'minim!" derken göğsü kabarıyor, sabaha kadar haşyetullahtan gözü kurumayan da "Mü'minim!" diyor ve onun kadar da cüretkâr değil.

Herkes müthiş bir iman sahibi olduğunu düşünüyor. Hele hele ailece umreye gittilerse zaten Müslümanlar arasında benzerleri de olmuyor. Ramazan'da da ailece iftar sofrası kurduysa tamamıdır.

Şimdi ortada bir iman iddiamız var. Elhamdülillah, Rabbimiz'in lütfuyla yüreğimizde iman nimeti gördük. Bunun için hamd edeceğiz. Ancak "Kimin imanı hakiki imandır, kime Allah, 'mü'min kulum' diye cennet ihsan edecek?" bunun cevabı yöresel midir? Mesela; "Mekke'de yaşayanlar bizden daha şanslı, gerçek mü'min onlardır." diyebilir miyiz? Mesela; "Sultan Fatih'in diyarında yaşayanlar bir numara öndedirler." diyebilir miyiz?

Bizim örneğimiz, bizim zevkimize göre mi oluşacak? Yani hem iman edecek olan hem de imanını beğenecek olan biz miyiz? İman eden de biz, imanımıza puan veren de biz. Kendin pişir, kendin ye, bir de "aferin" de. Bu kebapta olur, mangalda olur, imanda olur mu? Hayır! Kesinlikle kime iman ettiysek imanımızla ilgili kararı da o verecek. Biz Allah'a -celle celaluhu- iman ettik. Bizim ne kadar mü'min olduğumuza, mü'minlikte ne durumda olduğumuzu da o kararlaştıracak. O, "Razı oldum sizden." Diyecek. Böylece cennete gireceğiz. Hem imanı biz edeceğiz hem de kendimize "aferin" diyeceğiz. Böyle bir şey olmaz.

Peki, Allah azze ve celle bize ne kadar "aferin" diyor? Bunu ölçebilir miyiz? Ölçebiliriz. Nihai kararı elbette bilemeyiz ama imanımızın ne durumda olduğunu çok rahat ölçebiliriz. Nasıl ölçeceğiz? İmanın şartları, nasıl mü'min olduğumuza dair ayrıntılar, müphem kapalı şeyler değildir. İman ne demek olduğu bellidir. Meleklerle iman, kadere iman, peygamberlere iman, ahiret gününe iman, Kur'an'ın mü'mini olmak gibi şeyler bir insanın üzerinde bulunduğu o insanın hangi şekli alması gerektiği bellidir. Bunda bir sıkıntı yok.

Ashabı kiram, -Allah onlardan razı olsun- Cebrail aleyhisselamın indirdiği ayetleri ilk dinleyenler, bizim elimizdeki iman nimetinin bir insanda neye dönüşmesi gerektiğinin, bir insanda iman varsa onun ne hâllere geleceğinin örneğidirler ve bu örneklik; Allah'ın teyidiyle ve rızasıyla şereflenmiş bir örnektir.

Ashabı kiram ilk iman eden nesil oldular, ilk sıkıntıları onlar çekti, sonra da bu dünya hayatından ayrılıp gitmeden önce Allah, ayetler indirip Peygamber aleyhisselam lisanından

beyanlar yaptırıp “ashabı kiram” dediğimiz neslin “imanını beğendiğini” söylemiştir. Üstelik de bugün bizim ispat etmekte zorlanacağımız çok farklı bir şeye de Kur’an işaret ediyor. Hani biz “Allah senden razı olsun!” diye birisine dua ediyoruz. “Allah razı olsun kardeşim!” diyoruz. Gerçi bu modern bir dua değil, bunu ihtiyarlar yaparlar. Gençler, çok dinci olduğu belli olmasın diye daha modernce dua yaparlar. Sanki Allah’ın razı olmasından daha büyük bir teşekkür, daha büyük bir nimet varmış gibi.

Şimdi Kur’an, “Allah onlardan razı oldu.” diyor. Bu kadarla da kalmıyor. Bizim için çok büyük bir ayrıntıyı da Kur’an perçinliyor, “وَرَضُوا عَنْهُ” “Onlar da Allah’tan razı oldular.” diyor. Burada bütün düğmeler çözülüyor. Ashabı kiram Allah’ın onlardan razı olduğu, beğendiği mü’minler idiler. Onlar da aç, çıplak bırakılmalarına, dedelerinden kalan Mekke’yi terk etmeye mecbur edilmelerine, Mekke fethedildikten sonra Mekke’ye döndüklerinde “Üç günden fazla burada durmayacaksınız.” denilmesine, Mekke’yi bile terk etmelerine rağmen karılarından, analarından, babalarından ayrılmaları şart koşulduğu hâlde, mallarını vermeleri istendiğinde verdikleri hâlde onlar da Allah’tan razı oldular.

Keyifleri yerindeyken “İbrahim’in torunlarıyız.” derken de Allah’tan razıydılar. Sonra “Bırakın İbrahim’in Mekke’sini, gidin buralardan Habeşistan’da çöllerde yaşayın.” dediği zamanda da “Senden razıyız ya Rabbi!” dediler. Doyunca da razı oldular, aç kalınca da razı oldular. Düşmanlarının, çocuklarını gözlerinin önünde doğradıklarını gördüler: “Razıyız Ya Rabbi!” dediler. İşte iman! Radıyallahu anhum ve radıyallahu anh.

Onlar Allah’tan memnun. Memnuniyetlerini gösterince Allah da onlardan memnun. İman budur! Ashabı kiram -Allah onlardan razı olsun- bu işi becerdiler. Dolayısıyla bugün bizim kan tahlili yaptırır gibi bir hoca efendinin önüne geçip “Bir bakıver imanım ne durumda?” diyecek hâlimiz yok. “Bir bakıver imanıma.” diye Hristiyanlar papazlara gidiyor, varsa bir günahı temizleniyor. Kiliseye yaptığı bağış sayesinde tertemiz bir Hristiyan olarak evine gidip şarabını içiyor. O muharref Hristiyanlığın âdetidir. Bizde bir hoca efendiye gidip, bir âlime gidip “Bir bakıver kalbimdeki son durum nedir?” diye bir kontrole girme gibi bir durum yok, gerek de yok.

Ebubekir, orada Ebubekir. Bak Ebubekir’e. Ebubekir’e ne kadar benziyorsan o kadarsın. Hiç hoca efendiye, hacı efendiye gerek yok. Bak, Enes bin Malik’e benziyor musun, Enes’in anasına benziyor musun? Bak “Sen sağ olduktan sonra ya Resûlullah, bütün dünya sana feda olsun!” diyen dul kalmış bir kadına benziyor musun? Oğlunu, kocasını ve erkek kardeşini Uhud’ta şehit vermiş bir kadına benziyor musun? Bir bak, bu kadar basit. “Sana anam babam feda olsun!” diyenleri ölç kendine. Fitre verirken dahi “Mecbur vereceğim, eski beş lirayı mı vereyim?” diye düşünen bir adam mısın? “Bu gömlek hariç hepsi senin olsun Ya Resûlullah!” diyen miyiz?

Neden Allah, Kur’an kıyamete kadar kalacak bir ibadet ve ahkâm kitabı olduğu hâlde, ashabı kirama ait ayrıntıları onlarca kitapta bize anlatıyor? Çünkü onlar örnek nesildir. Onların üzerinden biz kendimizi test edebiliriz, “İmanımız ne durumda, amelimizde kalite

nedir?" bunu çok rahat anlayabiliriz. Laboratuvara gitmeye gerek yok, laboratuvar Ömer bin Hattab'tır. Senin bulunduğun yerde Allah'a isyan edilecek de "Bırak Ya Resûlullah, şunun kafasını vurayım." demek bir kenara, -akraba düğünü olduğu için- haram bulunan bir düğünde sakalınla, namazdan çıkmış hâlinle oturacaksın ama Ömer ile de aynı cennette komşu olacaksın. Bu insanın mafsalasını zorlar. Bırak sen melekleri, bırak kirâmen kâtibini akıl bunu kabul eder mi böyle? Resûlullah aleyhisselama hayranlığından nefes alamıyor, teslimiyetinden dolayı şeytan bile onunla aynı vadiye girmeye cesaret edemiyor, Ömer bin Hattab ile cennette komşusun, sen öyle inanıyorsun ama senin bulunduğun bir yerde Allah'a şirk koşulmasında sakınca olmuyor. İsmi Ömer, cismin başka şey. O zaman yüreğinde Ömer yazmıyor.

Ömer olmak, Osman olmak, Ali olmak çok zor değil ama bedava da değil. Bu sebeple biz ashabi kiram üzerinden yola çıkarak Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve sünnetine ne kadar bağlı kaldığımızı, ona ne kadar liyakatli ümmet olduğumuzu görebiliriz. Çünkü ashabi kiram -Allah onlardan razı olsun, ebediyen razı olsun- büyük bir iş gerçekleştirdiler. Allah'ın aradığı gibi bir kul oldular. İstedığı gibi yaptılar. Üstelik de peygamber çocukları, doğduğundan beri Kur'an kursuna gönderilmiş, kulaklarına ezanlar okunmuş, arkalarında hatimler okunmuş, sünnet düğünleri yapılmış çocuklar değildiler. Ebubekir'ini, bir iki tanesini çıkarırsan şarapçıydılar, katildiler, hırsızdılar, eşkiyaydılar, kabile savaşıydılar, Kâbe'nin etrafında çırılçıplak ıslık çalan serseriydiler. O hâllerleriyle Allah'ın davetini duyup سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا dediler.

"Peki ya Rabbi!" dediler. Onların değişindeki samimiyeti, Allah Arş'ında gördü, beğendi. Zaten asıl meziyetleri; o bataklıklardan çıkmış ama meleklerle yarışan adam olmalarından kaynaklanıyor. Çıktıkları bataklıklardan o seviyeye yükseldiler. Bizim hayal bile edemeyeceğimiz kadar vahşi şeylerden Kur'an söz ediyor. Kendi çocuklarını gömmekte sakınca görmeyen adamlar, babaları ölünce babalarının karılarıyla evlenecek kadar fuhşa batmış insanlardılar ama Allah'ın davetçisini karşılarında görünce zıp zıp etmediler. Tereddütlere düşmediler. Bir, iki inat eden oldu, onlar da zamanla döndüler ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem veda konuşmasını dinlemek için önüne çıktıklarında Arafat'ta, Mina'da ve Müzdelife'de İsrailoğulları'nın hiçbir peygamberinin görmediği kadar samimi bir orduyla Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem karşısında durdular. Onun için bazıları derler ki; Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hiçbir mucizesi olmasaydı sadece ashabi kiramı örnek olarak yetiştirmiş olması bile büyük bir mucizedir.

Yirmi üç senede insanlar bir tarlayı bile tımar etmekte zorlanırken, bu katil ruhlu, şarapçı insanlardan melekleri geçmiş büyük bir nesil yetiştirdi. Mucize olarak, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem çalışma hamlesinin ve gösterdiği başarının örneği olarak bu yeterlidir. Mü'minlere de "Allah bizden nasıl bir Müslümanlık istiyor acaba?" diye yapacakları soruşturmanın örneği olarak ashabi kiram yeterli. Asla onları putlaştırmaya razı değiliz. Kesinlikle masum değildiler. Bütün bu meziyetlerine rağmen, "radiyallahu anh" ve "radu anhin" bu büyük müjdesine rağmen, Allah onlardan, onlar da Allah'tan razı olmasına rağmen

son günlerine kadar yine hata ettiler. Çünkü insandılar. O hatalarından becerip seyyiatlarından hasenat edecek büyük meziyetler göstererek Allah'a gittiler. Düştükleri yerden kalkmayı öğrendiler. İşte ashabı kiram bu farklılıklarıyla bizim için önemlidir. Bunun için Malik Bin Enes ümmetin dört büyük âliminden birisi diyor ki; *"Bu Ümmetin büyükleri Kuran'dan bir sureyi öğretmek gibi Ebubekir ve Ömer'i sevmeyi de çocuklarına iman olarak öğretiler."* Bu cümleye dikkat ediniz. Bu Ümmet'in geçmiş büyükleri felsefeye bulaşmamış, sistemler, izm'ler görmemiş nesil, "Ebubekir'i ve Ömer'i sevmeyi öğretirken Bakara Suresi'ni öğretiyor gibi çocuklarına bunu öğretiler." diyor.

Neden Ebubekir ve Ömer'e ibadet yok? Masum değil, put değil, hatasız değil onlar ama Ebubekir ve Ömer -Allah onlardan razı olsun- Bakara Suresi'nin yaşanmış şekilleridir. Onlara baktığında Bakara Suresi'ni görüyorsun. Üzerlerine Nisa Suresi inmiş. Etraflarına Maide Suresi inmiş. Dolayısıyla sen Ebubekir ve Ömer'deki formülleri çözdüğün zaman; En'am Suresi'ni çözmüş oldun, Kureyş Suresi'ni çözmüş oldun, Fil Suresi'nde ne anlatıldığını anlamış oldun demektir.

Bu Ümmet'in geçmişi, asıl büyükleri; sonradan hormonlu yapıyla, etrafındaki şakşakçılarla büyütölmüşleri değil, siyasi gücü ile büyümüşleri değil, Ümmet'in iman üzerinden, takva üzerinden büyük kalmışları ashabı kiramı öğrenmeyi, ashabı kiramın gazvelerini, ashabı kiramın cihadını ve ibadetini öğretmeyi, çocuklarını bu şekilde yetiştirmeyi cihad gördüler. Din gördüler. Bize de herhâlde bu düşmektedir.

Tekrar aynı formölün üzerine geliyoruz kardeşler. "Ne kadar mü'miniz, Allah bizi ne kadar beğeniyor, ibadetlerimizin niteliği nedir, orucumuz nedir, cihadımız nedir, hacca gittik ne oldu, hacda ne yaptık, okuduğumuz Kur'an bize ne kadar hitap ediyor, biz Kur'an'a ne kadar dalıyoruz?" sorularının hepsinin cevabı ashabı kirama ne kadar benzediğimizdedir. Çünkü bugünkü nesil, bugünkü büyük dediğimiz herhangi bir insan, adı ne olursa olsun, ilmi ne olursa olsun, velilik adına bizim ona biçtiğimiz elbise ne kadar büyük elbise olursa olsun, hakkında Cebrail inmiş biri değildir. Biz, "büyük" dedik, "evliyadan" dedik, "âlim" dedik.

Bize ölçtük, bizim cahilliğimize ölçtük. Bize göre güneş kadar olduğu için elbette ki "âlim" diyeceğim. Benim eğri büğrü namazıma göre adam namazda, mum gibi duruyor, "Herhâlde evliyadır." dedik. Bana ölçtüm. Kötüye, seviyesi düşük olana ölçtük, büyük göründü. Benim elimde kırk voltluk bir ampul vardı, seksen voltluk ampulle karşılaştırınca benimki sönük kaldı. Güneşin yanında o ampul ne kalacak? Elin üstünde bir el daha var. Bu sebeple onaylı, tasdikli, sorunsuz örnek; ashabı kiramdır. Biz kadınımla, erkeğimizle kendi kendimize kıstaslar kurup, "Bu güzel. Bundan sonra şablonumuz bu olsun." dedikçe sadece kendimizi kandırırız. Ama ashabı kiram radiyallahu anhum ve raduanh neslidir. Allah onları beğendi, onlar da Allah'ı beğendiler. Yataklarda kıvranırken Allah'ı beğendiler, nimetler içinde yüzerken de "Elhamdülillah!" deyip Allah'ı beğendiler.

Sadece hacca gidince gözyaşı akıtıp evine gelince kahkahaya boğulmadılar. Hacdaki heybetleri yatak odalarında da vardı, oturma odalarında da vardı. Eğer evlerinde yatak odaları ve oturma odaları varsa tabii.

Bu sebeple bizim sorunsuz örneğimiz, tartışmaya fitneye fesada gerek bırakmayacak örneğimiz; ashabı kiramdır. Onlara bakacağız. Ashabı kiram ne kadar imanlarında iş becerdilerse biz de onu yapmaya çalışacağız. Biz ashab kafasına ne kadar uyum sağladıysak, o mantığa, o gayrete, o hamleye ne kadar uyum sağladıysak o kadar Müslümanızdır. Aksi hâlde doktora gidip kan tahlili yaptırıp da filan hastalığımızı ölçtürdüğümüz gibi biz kendi kendimize insanlar olarak ölçüm yapamayız. Yaparsak meleklerin gülmesine sebep oluruz. Çünkü Kur'an durup dururken ashabı kiramı bu üstün meziyetleriyle anlatmıyor. Ama bir kere daha vurguluyorum: "Ashabı kiram masum insanlar değillerdi." Çok ağır hatalar yaptılar. Çok yükseklerde uçtukları için düştükleri yerde de çok gürültü çıkardılar. Çünkü yüksekten düştüler. Ağır hatalar yaptılar ama düştükleri yerden düştükleri hızdaki ağırlık kadar da yukarı sıçradılar. Sanki becerip sabah namazı kılmaktan kazandıkları sevabı işledikleri günahattan bile kazanır hâle geldiler. Çünkü onlar için فَأُولَٰئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ ayeti indi. İşledikleri hatalardan sonra büyük gözyaşlarıyla, parçalanmış yüreklerle Allah'a döndüler. Defalarca Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemine önüne gelip "Öldür beni, temizle beni ya Resûlullah!" dediler.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem "Çek git, görmeyeyim seni!" dediği hâlde "Gel de beni temizle ya Resûlullah, beni kovamazsın buradan." dedi. Sosyal bir hak talep eder gibi, maaşını ister gibi "Beni Ömer'in önüne koy, taşıyarak beni öldürsün, Allah affetsin!" dediler. Kendilerini mescitteki direklerle bağladılar. Karısı, çocukları gelip "Çözelim seni, tuvalete git." deyince "Ben Resûlullah'a karşı hata ettim. Çözerse beni buradan o çözecek." dediler.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemine işaretini olmadan kendi elleriyle bağladıkları ipleri bile çözmediler. Böylece işledikleri günah Resûlullah'a hıyanet etmeye yakın bir günah olduğu hâlde, davayı satmak gibi ağır bir hata olduğu hâlde Allah onları Arş'ından tertemiz yaptığına dair ayetler indirdi.

Bunun için ashabı kiram tertemiz kalpli insanlardı. Onların ilmi daha derin, onların takvası daha muttaki daha temiz bir takva, onaylı bir takvadır. Onların ilmi bizimki gibi felsefeyle karışmış değil. Onların dili de bizim gibi felsefe dili değil. Bildikleri dili abartmadan konuştular, açık ve seçik konuştular. Edebiyat yapmadılar. Yalan dizmediler. Yağcılık kelimesini kullanmadılar, bilmediler. Küfürlerinde de delikanlı oldular, iman edince de imanlarında da delikanlılık yaptılar. "Yok" dedilerse yok; "var" dedilerse var. Dolayısıyla onlar için bir senet yazmak gerekmedi. Bir kere duydukları şeyi bir defa daha söyletmediler.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem onları önüne koyup "İstemeye alışmayın, iyi bir şey değildir. Alan el olmayın, veren olun." dedi. Bundan ne anlamak gerekiyordu? Yani, bu "Dilenmeyin, çalışın." demektir. Ama onlardan birinin atıyla giderken kamçısı yere düştü. İhtiyar bir adamdı. İnip attan alması gerekiyor. Çocuğun biri de "buyur amca" diye atının

kamçısını ona veriyor. O da “Olmaz yavrum, onu yere at. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bize ‘Kimseden bir şey almayın.’ dedi. Almam bu kamçıyı senden.” dedi. Kendi kamçısı yere düşmüş. Ondan sonra onu inip alacak, ata inmek-binmek ayrı bir sıkıntı. Çocuğun biri nezaket yapıyor. “Almam, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem onu alma dedi.” Hâlbuki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem onu dememişti. Onlar da Müslümandılar. Onlar da Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme iman ettiler. Ama Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir tanesinin elini tuttu. “Bu senin parmağındaki altın yüzük mü?” “Evet ya Resûlullah.” dedi. “Bunu ben yasakladım. Bilmiyor musun?” dedi. O arada da tutup parmağındaki yüzüğü yere attı. “Erkeklere yasak bu!” dedi. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem gidince arkadaşları “Al yüzüğü, hanımına verirsin.” dediler. “Ben Resûlullah’ın attığını almam.” dedi. Altınlarını çöpe attılar.

Filan hoca: “Alyans altın olunca caizmiş.” diyorlar. Ah bunları Ömer’in yanında diyecektin de sana alyansı gösterecekti. Ah ashabı kiramın yanında bu sözler nasıl konuşulurdu? “Filan hoca ‘caiz’ diyormuş.” Gel, gel laboratuvara gel! Bak laboratuvarda nasıl kan tahlili yapılıyor. “Attığını almam Resûlullah’ın.” Bu kadar! Ama altındı attığın? Helal olsun. Değil mi onu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem attı, o altın değil artık.

Keşke biz Ramazan’da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sakal-ı şerifi midir değil midir diye bilmediğimiz ama umutla odur diye zannettiğimiz sakalı öpmek için kuyruklara girecek yerde sakallı yaşamayı tercih ediyor olsaydık. Sünnetinin tiyatrosu üzerinden Müslümanlık ispat etmek yerine fiilen yüzümüzden onun sünneti okunuyor olsaydı. “Dediye Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ‘Bitti.’ diyerek, güneş ters taraftan doğmadıkça bir daha bu değişmez.” diyeceğimiz kanunlara bağlı kalsaydık. Keşke fetva veren hocayı buluncaya kadar kredi fetvası arıyor olmasaydık. Keşke ashabı kiram gibi yere düşen kırbacını bile almak için kimseden yardım istemeyen yürekliliği gösterseydik de kâfirlerin, faizcilerin sahip olduğu bankalardan para bulup ev yapmaya tenezzül etmiyor olsaydık.

Kendi kırbacını bir hadise uyup da başkasından almayan adama bak, bir de oturacağı evi bulunduğu hâlde sadece, herkes evini değiştiriyor diye harama razı olup ev vs. almak için Allah’ın en büyük haramlarından birisi olan faize bulaşmakta sakınca görmeyen nesle bak! İkisi de Allah’a iman ediyor. İkisi de mü’min. İkisi de hacı. İkisi de okumuş. Ama birine Allah “Beğendim sizi!” demiş. Öbürüne de fetva bulduğu, onun gönlünü okşayan hocası “Aferin!” demiş. Ne fark var arada? Ne büyük fark var! Ashabı kiram önümüzde şablondur. Onlara benzeyenler kurtulmuşlardır.

Sadece örnek olması bakımından kardeşler, Enes bin Malik radiyallahu anhın anlattığı bir hadiseyi Şuabu’l İman’dan naklederek söylüyorum. Diyor ki;

“Harise isimli bir genç vardı. Bu genç, bir gün Medine sokaklarında Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem karşısına çıktı. Efendimiz de dönmüş ‘Harise nasılsın?’ demiş. ‘Çok iyiyim ya Resûlullah, gerçek bir mü’min olarak sabahladım bu sabah.’ demiş.” Kendisi için Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem önünde “gerçek bir mü’min” diyor. “Buyurmuş

ki; ‘Harise ağzından çıkana dikkat et ne diyorsun sen? Sen gerçek mü’minlik nedir, bilir misin bunu?’ ‘Bilirim ya Resûlullah’ diyor delikanlı. ‘Nedir gerçek mü’minlik?’ ‘Ya Resûlullah, nefsimi ezdim, sabaha kadar namaz kıldım. Dün de oruçluydum. Bu gece kendimi Rabbim’in Arş’ını seyredirken gördüm ve kendimi cennette mü’min dostlarımla ziyaret ederken hissettim. Kâfirlerin cehennemde yandığını gördüm. Ben bunları hissettim ya Resûlullah’ diyor.” Yani ne diyor? “Ne anlattıysan sen, hepsini görüyorum ben.” Delikanlı askere gitmemiş, üniversite bitirmemiş, henüz anası kız bakmamış ona, arabası yok ama “Rabbim’in Arş’ını seyrettim bu gece.” diyor. Buyurmuş ki; “*Harise, sen bu işi yakaladın, aman kaybetme bu işi!*” demiş. Oldu bu iş, oldu.

Bu edebiyatı ben de yaparım. Hem de Harise’nin bilmediği hangi ayetleri biliyorum. O henüz kaçınıcı senesinde bu işi gördü ki? Kur’an’ın yarısı inmemişti. Harise’den daha çok ayet biliyorum. Ne cennet ayetleri biliyorum ben şimdi ama Enes ibni malik bu hadiseyi başka bir şekilde bitiriyor: “Harise böyle konuştuğundan bir zaman sonra Efendimiz’in davetçisi, münadisi çıktı: ‘Hey delikanlılar Resûlullah mücahit arıyor.’ dedi. İlk atına binip gelen Harise oldu. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem onu ordusuna kattı. İlk şehit de o oldu.” diyor. Demek ki dediği doğruymuş.

Sonra annesi Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme gelmiş demiş ki: “Ya Resûlullah ben Harise’nin annesiyim. Bana söyle oğlum cennete girdiyse teselli bulup eve gideceğim. Yok, oğlum cennete giremediyse ölene kadar ağlamak istiyorum. Çok genç yaşta bu çocuğu kaybettim.” demiş. Buyurmuş ki aleyhisselam Efendimiz: “Be kadın sen ne diyorsun? Ne cenneti? Firdevsinde ağırladı Allah onu!” demiş.

Biz bir nesilden konuşuyoruz ki yaşarken cennette dostlarıyla yaptığı muhabbetleri hayal etmiş, “Haydi, gençler Resûlullah sizi bekliyor!” deyince de “Düğünüm var, diplomam var, işim var.” dememişler. İlk çıkan, ilk şehit olan ve Firdevs’in ilk misafiri! Böyle, Allah’ı memnun ettiler. Allah da onlardan böyle memnun oldu.

Ashabı kiramdan Allah’ın razı olması herhangi bir hikâye kitabının, menkıbe kitabının konusu değil kardeşler. Kur’an, daha ilk sahifelerinden son sahifelerine kadar onları öven, onları melekleştiren, Cebrail’i peşlerinde dolaştıran ve binlerce meleğini onlara hizmet için gönderdiğini Allah’ın beyan ettiği ayetlerle doludur. *مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ ۗ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ ۗ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ ۗ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا ۗ سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ*

Fetih Suresi’nde Allah açık seçik söylüyor. Bir, kâfirlere karşı dik durdukları ayetle sabit. Birbirlerine karşı merhametli oldukları Kur’an ile sabit. Rükû ve secdeyi hakkı ile yaptıkları Kur’an ile sabit. *رُكَّعًا سُجَّدًا* Rükû yaparken yani Ömer’in rükûsu, Halid bin Velid’in rükûsu, Ali’nin rükûsu Allah’ın tasdiki ile tasdiklenmiş. Filan kişi de çok güzel namaz kılıyor. *رُكَّعًا سُجَّدًا* Ashabı kiram için. Dur bakalım, onun beli güzel bükülmüş ama kalbini Allah biliyor. Ali’nin secdesini, Ali’nin rükûsunu ve Ali’nin Allah’tan beklentilerini Kur’an perçinlemiş. Ali’ye uyan, Ali’yi taklit eden, gerçek onaylı bir malzeme kullanmış olur. Onun dışındakiler

kardeşler, bize göre güzel, inşallah da güzeldir. Kimsenin garantisi yok ama ashabi kiram, onaylı insanlar. Allah onlardan razı olsun.

Neyi vurgulamak istiyoruz? İmanımız bizi bir başka yapmalıydı. İmanımız üzerimizde görülmeliydi. Ne görülürse Allah memnun olacak? İşte Harise, işte Ali, işte Enes bin Malik onlar Allah'ın beğendiği kulları. Bütün günahlarına rağmen, hatalarına rağmen, geçmişlerine rağmen Allah'ın beğendiği kullarıdır. Çünkü Allah onları seçerken "Geçmişini hatasız olacak, tertemiz bir savcılık kâğıdı getireceksin." demedi. "Bu bataklıktan çıkıp geleceksin." dedi. En ağır şirk düzeninin içerisinden çıkıp geldiler. Allah da kabul etti. Zaten Allah'ın lütfu, fazileti de burada. Allah'ın da fazlı keremi böyle oldu. O bataklığa rağmen Allah, onları kabul buyurdu. Kur'an ayetleri, kesinlikle ashabi kiramdan Allah'ın razı olduğunu söylüyor.

O, PEYGAMBER ALEYHİSSALAM İLE
لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ
وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ الْأُولُونَ مِنْ
وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ
O, Peygamber aleyhisselam ile oturup "Biz Osman'ın intikamını almak için sana söz veriyoruz ya Resûlullah!" diyen o insanların kalplerinde samimiyet olduğunu, gerçekten Peygamber aleyhisselama aşkla bağlandıklarını Allah gördü. Böylece Allah onlardan razı oldu. Kur'an ayeti, وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ الْأُولُونَ مِنْ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ Rَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ muhacir, ensar hepsinden Allah memnun. Ama burada dur, burada dur, sadece o kadar değil becerip bu şablona kendisini oturtabilen, sahabenin kadını gibi olabilen, sahabenin erkeği gibi, sahabenin çocuğu gibi olabilen kim varsa وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ onlara iyi bir şekilde benzeyenden de radiyallahu anhum Allah memnun. Bu da bize işte.

Demek ki Allah onları sınırsız bir ölçüde sevdi, kapıları kapattı. "Siz de uğraşın ikinci sınıf bir koltuk bulun." demedi. İşte nesil, işte mü'min, Müslüman "Takılın peşlerine gelin." dedi. وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ İyi bir şekilde Ebubekir'in peşinden, Ömer'in, Osman'ın, Ali'nin, Halid'in peşinden giden biiznillahi Teâlâ onlarla beraberdir. Herkes sevdiği ile beraber. Ama bu sevgi mevlit töreni sevgisi ile olmayacak. Kameraların önündeki sevgi olmayacak. Bu bankanın kapısında anında devreye giren acil sevgi olacak. Haramla yüzleştiği zaman hemen devreye giren sevgi olacak. Herkes sevdiği ile beraber. Ama kâğıt üzerinde değil kalp üzerinde kim ile berabersen Allah seni onunla beraber haşredecek.

Kardeşler,

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in de hadis-i şerifinden açık ve seçik anlıyoruz ki bu Ümmet'in en faziletlisi, en kıymetlisi kıyamete kadar ashabi kiramdır. İkinci olarak da onların peşinden gelen nesildir. Bu da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in garantisindedir. Binaenaleyh biz herhangi bir asırda ashabi kiramdan daha iyi bir örnek bulup onu taklit etmeye kalktığımız zaman şeytanın eline düşmüş oluruz. Neden? Çünkü ashabi kiram servis garantisi olan örnektir. Ashabi kiramdan sonra hiç kimsenin servis garantisi yoktur. Herkes acaba olur mu, tereddütü ile insandır. Bu nedenle ashabi kiramı ciddiye alacağız. Elbette onlar gibi üç gün içinde seviyemizi son noktaya getirecek takatimiz yoktur. Ama Harise gibi işe Arş'ı görerek, kendimizi cennette hissederek başlayabiliriz. Bu mümkündür.

Her şey önce ciddi bir imanla başlıyor. Burada Sa'd bin Ebi Vakkas radiyallahu anhtan bir örnek vermek istiyorum. Oğlu İshak, Sad bin Ebi Vakkas'ın ilk mü'minlerden oğlu İshak diyor ki: "Babam bana Uhud'a dair bir hatırasını anlattı." diyor. Biz neyi araştırıyoruz şimdi? Acaba *وَأَذِينَ التَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ* şunların peşinden iyi bir niyetle giden bir nesil olabilir miyiz? İmanımızı onlarla ölçüp kendimizi, hızımızı yükseltebilir miyiz bunu arıyoruz. Diyor ki; "Babam Sa'd bin Ebi Vakkas, Abdullah bin Cahş ile beraber oturduk Uhud'dan önce muhabbet ediyorduk." Yani bir-iki dakika sonra savaş başlayacak. Abdullah, Sa'd bin Ebi Vakkas'a demiş ki; "Gel seninle bir yalnız kalalım." demiş. Yalnız bir şey konuşacak. "Ben ölürsem çocuklarıma bak tamam mı, sen ölürsen çocuklarına bakarım." diyecek herhâlde. Bakın ne demiş şimdi. "Bir taşın arkasına çekildik." demiş ki; "Sa'd ben dua edeceğim, sen âmin diyeceksin, sen dua edeceksin ben âmin diyeceğim." demiş. "Tamam" demiş iki şehit adayı.

İki Peygamber askeri. Sa'd demiş ki; "Allah'ım, biraz sonra bu müşriklerle karşılaşınca bana çok güç kuvvet ver. Önüme çıkanı kesip doğrayayım, senin için yapmış olayım bunu." "Âmin." demiş. Abdullah sonra mikrofonu eline almış bizim deyimimizle. "Allah'ım, benim karşıma da güçlü birini çıkar, onu ezip doğrayayım ama o beni öldürsün. Öldürünce de burnumu kessin, kulağımı kessin. Sonra ben şehit olayım. Beni huzuruna çıkar. "De ki; 'Abdullah, nerede burnun, nerede kulakların.' Ben de sana diyeyim ki; 'Onları Resûlullah için feda etmişim. Sen de 'Abdullah doğru söyledin.' de başka bir şey istemiyorum demiş. Sonra Sa'd 'da 'âmin' demiş. Sonra oğlu İshak'a diyor ki "Yavrumsu, onun duası daha sağlam çıktı. O öyle gitti. Sonra şehitleri toplarken onu burunsuz ve kulaksız bulduk." diyor.

Demek ki ashabı kiram istediklerinde samimiydiler. Tereddüt etmediler. Herife bak burnunu ve kulağını belge olarak götürüyor. "Nerede kulağın, nerede burnun?" diye sorulunca "Resûlullah için feda etmişim onları." diyecek. Zaten şehit! Bir de şehidi de damgalattırıyor. "Kendisine burunsuz şehit, kulaksız şehit!" dedirtecek Allah için, Resûlullah için!

Kardeşler, bir başka örneği, maalesef kendim de dâhil hepimiz için utanılacak bir örnek olarak zikretmek istiyorum. Ashabı kiramı böyle ulu orta konuşuyoruz. Esasen onları bizim gibilerin oturup gündem yapması, kendisiyle kıyas etmesi bile utanılacak bir şeydir. Kendimizi hoca, kendimizi iyi Müslüman görüyoruz. Ama Allah'ın lütfu keremi büyüktür diye umut ediyoruz.

Sahabelerden Cabir bin Abdullah radiyallahu anh, ashabı kiramın Medine'deki büyüklerinden. Kendimize kıyas etmek için bu sahabeye ait bir mesele anlatacağım. Ama önce bu sahabeyi tanımak istiyoruz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile Akabe'de biat eden ve Mus'ab bin Umeyr'i alıp Medine'ye devlet kurmak için davet eden altı kişiden bir tanesi Cabir radiyallahu anh, gencecik bir delikanlıymış o zaman. Babası da yine ilk Müslümanlardan ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile on dokuz gazveye katılmış. Sadece Bedir ve Uhud'ta bulunamamış diğerlerine katılmıştır. Bedir'e ve Uhud'a katılmayışı da babasının yüzünden. Babası "Burada çocukları bekleyeceksin. Şehitlik benim hakkım." diye

engellemiş. Uhud'ta da yakalamış şansını gitmiş. Böyle bir babanın çocuğu. Allah ondan razı olsun. Yüz yirmi sahabenin hadis hocası. Aynı zaman da bu rakamlara dikkatinizi çekeceğim. Biraz sonra bir olayını anlatacağız. Enes bin Malik'te dâhil onun hadis hocası, yüz yirmi sahabeye de hocalık yapmış ve Mescid-i Nebi'de vefat edinceye kadar müftülük yapmış yani orada Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in mescidinde oturmuş, sorusu olan Müslümanlara orada cevap vermiş. Böyle bir âlim zat.

Bu arada babasıyla ilgili kim kimin çocuğu, kim kimden ne kapıyor ona da örnek olması bakımından diyor ki: "Uhud'a çıkılacağı zaman akşam babam dedi ki: 'Oğlum Cabir yarın ben hazırım içimde hisler var, Allah beni kabul edecek, haberin olsun.' demiş. 'Sana vasiyetim nedir biliyor musun?' 'Buyur baba' demiş. 'Ben ölünce Resûlullah'tan başka benim değerli bir şeyim yok. Bu da demektir ki ben ölürsem Resûlullah'ın hizmetine geçeceksin.' demiş. 'Peki, baba.' demiş. Altı kızı var. 'Kızlarımı da sana emanet ediyorum.' demiş. 'Olur, baba.' demiş. Ve diyor ki: 'Sabahleyin Uhud meydanı açılınca ilk şehit babam oldu.'" radiyallahu anhum.

Mezar yeri bulamadığı için ashabı kiram ikişer üçer gömdüler şehitlerini. Allah için şehit oldular, bir mezar yeri bulamadılar gömülecek ama Allah'tan razı oldular. Diyor ki: "Babamı daracık bir mezara gömdük. Beş altı ay geçince uyuyamaz oldum. Sıkıntı düştü içime, babamı mezara bile gömemedik. Gittim altı ay sonra mezarı açtım." diyor. Mezarı açıp babasını geniş bir mezara koymuş. "Babamı şöyle öğle namazıyla ikindi namazı arası kadar yani bir buçuk saatlik bir zaman da gömülmüş kadar taptaze buldum." diyor. "Hiç bir şeyi değişmemiş kanı hâlâ akıyordu." diyor. "Sadece kulağı kesilmişti, kulağını bulamadık" diyor. İşaret, o da işaretli. Böyle bir babanın çocuğu.

Şimdi konumuz ne? İman bizi ne hâle getirmeliydi, imanımız bize hangi şekli vermeliydi? İmam Buharî rahmetullahi aleyh Sahih'inde bölüm açmış diyor ki: "Cabir bin Abdullah bir hadiste bir kelimeyi öğrenmek için devesinin sırtında bir ay yol gitti." diyor. Buharî'de böyle hadis var. Şimdi tekrar toparlıyorum, zihnimize göre ağır bir şey bu. Şu Cabir bin Abdullah, şu yüz yirmi sahabenin hocası, Akabe Biat'ında Resûlullah'a el tutup "Gel, sana Medine'yi devlet edeceğiz." diyen delikanlı ve o şehidin oğlu. Altı ay sonra hâlâ kanı damlayan mübarek şehidin oğlu.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in biricik sahabesi âlim, muttaki, zahit insan ve bu adam bir ay yolculukla Medine'den Şam'a gitmiş. Google'da kuş bakışı mesafe ölçümünde bu gittiği mesafe bin kırk kilometre görünüyor. Zanneder ki insan büyük bir ansiklopedi satın almaya gitti. Bakınız mü'min kim? Resûlullah'ı sevmek -aleyhisselatu vesselam- bir mevlit töreninde, bir konferansta bir filan hafta da bir konuşma dinleyip yahu ne büyük peygamberimiz varmış canım, ölçülmez başka peygamberlerle deyip gitmek mi yoksa başka bir seviye mi?

Kendisinden hatırasını dinleyelim. Cabir bin Abdullah diyor ki; "Duydum ki Abdullah bin Üneys -o da bir sahabe- Şam'da imiş. Benim de tereddüt ettiğim bir hadis vardı." diyor.

Hadis ne demek? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sözü demektir. "Tereddüt ettiğim bir hadis vardı. Binek hayvanım da yoktu. Borç bulup bir hayvan satın aldım. Medine'den yola çıktım." Şimdi Google üzerinden hesabı bin kırk kilometre. Bunu kara yoluyla çölde gidin, kaç kilometre olduğunu düşünün. Tam tam bir ay yol gitmiş. Şam'da Abdullah bin Uneys'in evini bulmuş. Kapıyı çalmış. Selam vermiş. Hizmetçi çıkmış. "Cabir bin Abdullah, Abdullah bin Uneys'i ziyaret etmek istiyor. Söyler misin yavrum." demiş. "Hizmetçi içeri girdi." diyor. İçeri girmiş. Selam vermiş. Evden diyorlar ki "Cabir bin Abdullah mı bu adam?" "Evet, Cabir bin Abdullah!" diyor. "Evden bir gürültü koptu." diyor. Yani bu gelen sıradan bir Abdullah değil. Bir şehit oğlu. Resûlullah'ın Mescid'in de otuz sene mü'minlerin fetvasını veren âlim. Enes bin Malik'in hocası. Şam'a gelmiş. Büyük bir operasyon bu. "Hemen Abdullah bin Uneys dışarı çıktı." diyor. "Kucaklaştık, gözyaşları akıttık. Selamünaleyküm, ve aleykümselem. Yahu hoş geldin, sefa getirdin. Hoş bulduk."

"Abdullah, ben bir hadis biliyorum. Bunu sen de biliyorsun diye duydum. Bunu seninle konuşmak istiyorum." demiş Cabir. "Buyur" demiş. "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor mu: "يَحْتَسِرُ اللهُ الْعِبَادَةَ عُرَاءَ غُرْلًا بُهْمًا" " Biliyorum ben de duydum bunu Resûlullah' tan." demiş. "Abdullah bu بُهْمًا kelimesini ben anlayamıyorum. Ne demek bu بُهْمًا kelimesi?" demiş. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki; "Allah, mahşerde kullarını çıplak, sünnetsiz ve بُهْمًا yaratacaktır." بُهْمًا kelimesini o anlamamış. Demiş ki: "بُهْمًا elleri boş demektir" demiş. Abdullah bin Uneys bunu nereden biliyor? O hadisi dinlerken Efendimiz aleyhisselama sormuş. Cabir bin Abdullah'ta soramamış. Ya da başka yerdeydi o zaman. "بُهْمًا eli boş demektir" demiş. Yani ne demek, Allah kullarını mahşer yerine çıkarttığında çıplak, sünnetsiz olacaklar. Erkekler ve kadınlar analarından ilk doğdukları gibi olacaklardır. Ve بُهْمًا ellerinde boş, paket yok poşetsiz gelecekler Allah'a. Sadece إِلَّا مَنْ أَتَى اللهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ "İyi oldu bunu görüştüğümüz." demiş. Namazı da kılmış, geri dönmüş. Caminin imamına gitti karşı mahallede! Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem böyle sevilir.

Riyazü's Salihin okunması için evdeki mobilyaları kenara çekebildin mi ey mü'min oğlu mü'min? Kaç hadis dersi yapıldı evinde? "Sen hanımına teklif ettin, o sana teklif etti, şu geldi, misafir çocuğumuzun sünneti var, düğün var." derken kaç hadis dersi yapıldı evinde senin? Bu peygamber âşıklısı şehit, şehit babanın çocuğu, Peygamber aleyhisselamın elini yalayarak öpmüş defalarca. Akabe Biat'ında Resûlullah'a "Gel karılarımızı savunduğumuz gibi, namusumuz gibi seni savunacağız ya Resûlullah!" diyen, on dokuz kere Resûlullah'ın önüne zırh gibi gerilip önünde ölüme atlamış delikanlı, doksan dört yaşında vefat ettiğinde Allah korkusundan ağlamaktan gözleri kör olmuş ama bir kelime için "Acaba yanlış mı biliyorum." diye Medine'den Şam'a kadar yürüyerek gitmiş.

Ebu Eyyüb el Ensari radiyallahu anh, hani şu Eyüp'te ziyaret ettiğimiz sahabe var ya kıymetini anlamamız için İstanbul'a kadar gelmiş. Konstantiniyye'ye kadar gelmiş maşallah. Hem de "seksen yaşında falan" diyoruz. Onların sırtlarında mataraları olmadan teçhizatlarıyla İstanbul'a kadar geldikleri doğru. Ama Ebu Eyyüb el Ensari Medine'den Ukbe bin Amir isimli sahabeye bir hadis sormak için Kahire'ye Mısır'a kadar da gittiler. Yine Ebu Eyyüb el

Ensari'nin bu ziyaretini de örnek olarak konuşalım. Burada bir hadis var. Hadis şu; “Kim bir mü'minin ayıbını örterse, Allah'ta onun ayıbını kıyamet günü örter.”.Bu bunu biliyor, aynı zamanda tereddüt de ediyor. “Böyle miydi, değil miydi bu?” diyor. “Demişti muhakkak peygamber.” de demiyor. Atlıyor devesinin sırtında Ukbe Bin Amir'i ziyarete gidiyor. Medine ile Kahire arası Google'da 1030 km görünüyor ve arada Kızıldeniz var. Bir de deniz geçmiş. Kim bilir kaç gün sandal beklemiştir orada karşıya geçebilmek için. “Selamünaleyküm, aleyküm selam bir hadis-i şerifte tereddütlüyüm bunu ikimiz biliyoruz. Ölürüm, sen ölürsün şüpheli bir şey kalmasın Peygamber' den. Böyle mi demişti Resûlullah?” diyor. “Öyle demişti.” diyor. “Şimdi rahat ettim.” diyor. Çüşüyor devesini geriye dönüyor. “Nereye gidiyorsun?” diyor. “Ben Medine'den Resûlullah'ın bir hadisini öğrenmek için geldim. Oturup yemek filan yesem niyetim bozulur, ben kalmayayım gideyim.” diyor. Akşam olmadan çocuklar bekler, evine gidecek.

Ey, Eyyüb el Ensari diye ziyaret ettiğin, güya onun İstanbul'a gelişine hayran olan mü'min edasının sahibi insan, evinde kaç hadis okundu? Kaç hadis dersine gidiyorsun? Kaç kere “Resûlullah aleyhisselam dedi.” denince “dediyse tamamdır.” diyorsun. Bu iş edebiyat işi değil bu iş tatbikat işidir. Bu iş teslimiyet işidir. Allah, Peygamberini “biz onun kutlu doğum haftasını yapalım.” diye göndermedi. Arkasından mevlit okuyorlar peygambere. Mevlit ne oluyor? “Bu mevlit peygamberin ruhu için.” Senin mevlidine muhtaç mı? Onun “Ayağımın altına aldım.” dediği faiz senin kafanın üstüne çıktı şimdi. Peygamber için mevlit okutmuş! “Zina ümmetimin içinde yayılırsa kıyamet kopacak.” dedi. Nerede zina şimdi? “Ana baba hakkını tanımayan nesil, Allah'ın huzuruna çıkamayacak.” dedi. Ne hâle geldi nesil? Mevlit okutuyormuş bir de.

Çağın da gereğini yapacaksın ya orkestralı mevlit. Bir de gazeteye ilan verdin “Yüce peygamberimiz için orkestralı mevlit” نَعُوذُ بِاللَّهِ Hristiyanlık'ta, Yahudilik'te ona iman edenlerin elinde böyle eriyip gitti ama Allah, kıyamete kadar kıymetli birkaç kulunu muhafaza edecek ve onlar “Resûlullah” deyince ayağa kalkacaklar biiznillah. Buradan Medine'ye, Medine'den Yemen'e, Yemen'den Buhara'ya kadar yürüyerek bile olsa gidecek olan sahabeleri muhakkak bulacaktır Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Sen okutuver mevlidini o boşluğu da sen doldur. Kendinde okuduğun yok zaten biri okuyacak da, sesi güzelse sen dinleyeceksin. Peygamberin ruhu için. Onun ruhunun sana ihtiyacı yok. Senin o ruha kenetlenmeye, sünnetine sarılmaya ve gözyaşı akıtmaya ihtiyacın var. O ittiba içindir, peşinden gidilmek içindir.

İbni Abbas radiyallahu anhüma ashabin önde gelen âlimlerinden, büyüklerinden. Arkadaşlarıyla bir yola gidiyordu. Taif'te de küçük çocuğu ölmüş. Yani kendisi Taif'ten çıkmış bir yere gidiyor. Çocuğu ölmüş. Haber salmışlar İbni Abbas'a “Çocuğun öldü, haberin olsun.” demişler. Kervanda gidiyorlar, birisi gelmiş. Hızlı hızlı “Selamünaleyküm” “Aleyküm selam” demiş. “Maalesef sana kötü haberim var, küçük çocuğun öldü.” demiş. İnmiş devesinden iki rekât namaz kılmış. إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ “Ne yaptın şimdi?” demişler. “Allah bize وَسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ” diyor.” demiş. Yani “namazla ve sabırla benden yardım isteyin.” diyor. “İki rekât

namazımı kıldım. Şimdi ne yaparsa yapsın o.” demiş. İttiba! Laf dinliyor. Bir defa insan sorar, doktora götürdünüz mü, cenazesi nerede, bir şey sorar. “Yok, canım Allah önce namaz kılın dedi.” Namazını kılacak o. İmanımızı ölçmek için standartlar bunlar kardeşler. Bir tanemiz kazara bir müdürlükte şef yardımcısının bir numaralı yakını olmaya görsün. Şef olsa zaten selam kelam yok ona. Diyelim ki şef oldu zaten, sen kim selam vermek kim. Müdür oldu, kariyi da boşadı zaten o zaman. Daha ilerlere çıktı, vatanını da terk edecek herhâlde.

Ebubekir radiyallahu anh Resûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem halifesi olduğunda mü'minlerin ortasına oturuyor. Birisi gelmiş “Selamünaleyküm Resûlullah'ın halifesi!” demiş. Şef oldu ya o yüzden böyle demiş. Ne var bunda? Dönmüş adama “Bu kadar mü'minin arasında beni seçtin.” demiş. “Bunlar da mü'min kardeşimiz.” Şef olunca, müdür olunca bir şey değişmemiş demek ki.

Üneys isimli Medineli bir kadın diyor ki: “Üç sene Ebubekir radiyallahu anh bizim yanımızda bir evde kiralık oturdu.” diyor. Cümleye dikkat ediniz arkadaşlar! Üç sene bir mahallede kirada oturmuş. “İki sene Resûlullah'ın sağlığındaki, diğer bir sene de halife olduktan sonraki seneydi.” diyor. Batı Roma İmparatorluğunun korkulu rüyası Doğu Roma İmparatorluğunu Yermük'te yere devirmiş adam. Ümmeti Muhammed'in göz bebeği, kirada oturuyor. Bu önemli değil ama niye o mahallede kira da oturmuş biliyor musunuz? O mahalle de keçi çokmuş, kadınlar keçilerini buna getiriyorlar, keçilerini sağdırıyorlarmış. İş bulduğu için o mahallede üç sene oturmuş. Bir gün de Ömer peşine takılmış “Yapamazsın bu işi, sen keçi sağarken Ümmet'in işleri aksıyor.” demiş. “Çocuklarım ne yiyecek Ömer?” demiş. “Sana maaş bağlarız.” demiş Ömer. O mahalleden taşınmak zorunda kalmış ve keçiler de o mübarek eli kaybetmişler. Hikâye değil kardeşler. İmanın bir insanı ne hâle getirmesi gerektiğinin Allah'tan onaylı belgeleri bunlar. Böyle yaptılar, Allah'ı memnun ettiler. Onlar da Allah'tan memnun oldular.

Şimdi, bizim gelmemiz gereken şey nedir kardeşler? Ne yapmamız lazım bizim? Kendimizi bunlara ölçeceğiz. Peki, nasıl ölçeceğiz? Çok kolay. Çocuklarımızı nasıl terbiye ediyoruz mesela. Ramazan'da, iftarda peygamberimize çok yemek yemek eğitim değil. Hele hele yaz aylarında camiye gönderip kendimizi avutuyorsak hepten boşuna. Peygamber sevgisi, yazın camiye göndermek değil.

Diyor ki bir sahabe, “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle bir yere gidiyordu. Boş bir alanda da çocuklar atıcılık oynuyorlarmış. Çocuklar iki takım olmuşlar.” Lütfen çok dikkat ediniz! Ashabı kiram öyle çocukları da öyle. Çocuk da yetiştirmişler. Çocuklar oyun oynuyorlarmış. A takımı B takımı. Atıcılık yapıyorlar. Bir hedefe atıyorlar. O zaman biraz daha muteber bir oyun. Şimdi spor, o zaman hayat sporu atıcılık. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bakmış çocuklar oyun oynuyor, durmuş selam vermiş onlara. Hepsi bırakmışlar oyunu. “Ne yapıyorsunuz?” demiş. “Atıcılık oynuyoruz ya Resûlullah.” Bu bir takım, mahalle takımı da bu. İki takım olmuş çocuklar. Demiş ki: “Sizin babanız İsmail de iyi atış yapardı.” İsmail kim? İbrahim aleyhisselamin oğlu. Oradaki Arapların babası sayılıyor. “Babanız İsmail de atış yapardı.” Çocukların bulunduğu bir takımın yanına geçmiş. “Atın bakayım seyredelim.”

demiş. A, B takımı diyelim. Tam bizim maçlara benzesin şimdi. A, B takımı. A takımının yanında durmuş. “Bismillah” deyip atmışlar. Onlar 5’i, 6’sı attılar diyelim. Sıra öbür takıma gelince atmamışlar. Efendimiz buyurmuş ki: “Çocuklar siz atmıyor musunuz?” demiş. Bir tanesi demiş ki: “Ya Resûlullah! Sen o takımda dururken, ona karşı biz ok atar mıyız?” demiş. Yani biz oku sana doğru atmıyoruz ama sen A takımının yanında duruyorsun. Biz ok atsak Peygamber’e karşı oyun için bile olsa ok atmış olacağız. Bu sahneyi çocuklara tiyatro olarak oynatmak kolay. Ama birden karşılına çıktı Peygamber aleyhisselam. Bakmış ki çocukların morali kırıldı. “Ortaya geçmiş ben iki takımdan yanayım hadi atın bakalım.” demiş. Çocukları bile peygamber âşıkları.

Ensardan biri Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme gelmiş. “Ya Resûlullah, bir gün seni görmesem o gün ölürüm herhâlde.” demiş. “Çok seviyorum seni.” demiş. Sonra da durup dururken ağlamaya başlamış. Efendimiz de buyurmuş ki: “Madem seviyorsun, niye ağlıyorsun beraberiz işte.” demiş. “Öyle değil ya Resûlullah. Ben öleceğim, sen öleceksin diyelim. Seni cennete seni koyacaklar Firdevs’e. Ben nasıl senin hasretine dayanacağım.” demiş. Adamdaki düşünceye bak, cennete girecek razı değil. Peygamberi üst yerlere koyacaklar Adn cennetine, Makam-ı Mahmud’a. “Ben seni orda sık sık göremem ne edeceğim ya Resûlullah.” diyor. Efendimiz de ne diyeceğini bilememiş herhâlde. Allah ayetini indirmiş وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا “Kim Allah’a ve Peygamberine itaat ederse o, nebilerle, siddiklerle, şehitlerle, salihlerle beraber olacak” cennette inşallah. Ayrılık diyarı dünyadır. Cennet buluşma diyarıdır ayrılık diyarı değildir. Orası Resûlullah’ın havzından içme diyarıdır.”

Burada kardeşler hepimiz bu dersi bir kenara yazacağız. Hangi dersi? “Ben, sensiz ne yaparım cennette ya Resûlullah!” diyene Allah cevap verdi. Git peşinden beraber ol. ذَلِكَ الْفَضْلُ مِنْ اللَّهِ Bu Allah’ın lütfu ve keremidir. Kimseye Allah’ın borcu yoktur haşa. Ama çiçek vererek, gül dağıtarak değil. Sünnet’ine ittiba ederek peşinden gideceksin.

Şimdi kardeşler, bir düğüm yapabiliriz. Dedik ki herkes mü’min. Ömer bin Hattap da mü’min. Şarap içen insan da mü’min el hakk öyle. Bir insan şarap içti diye veyahutta filan hatayı işledi diye kâfir olmuyor ama bu mü’minliğin bir kıvamı, bir derecesi yok mu? Var. Nedir bu derece? İşte ölçümüz ashabı kiram. Adam geldi. “Ben sensiz ne ederim cennette ya Resûlullah!” dedi. Allah cevap verdi. “Git peşinden onunla beraber ol.” dedi. Çocuklarını bile peygamber delisi gibi yetiştirdiler. Çocuklar oyunun en heyecanlı anında bile o aşk o heyecanı unutmadılar. Demek ki ölçümüz var bizim. Ortada bir sıkıntı yok. O zaman döneceğiz, ashabı kiramın imanını formül olarak çözeceğiz.

Bir, Ebu Talip neden lailaheillallah demedi? Adı gibi biliyordu ki lailaheillallah dedikten sonra modaya uyamazsın. Lailaheillallah diyen, “Komşu şöyle dedi.” diyemez bir daha. Lailaheillallah dedikten sonra “ama” sözünü sileceksin sözlüğünden. “Ama” yok. Hem lailaheillallah hem de keyfine göre. Camide lailaheillallah, düğünde gençlere selam. Var mı böyle bir şey! Ebu Talip gerçekçi bir adamdı. Ne dedi? “Kadınlara arkamdan ‘korktu da iman etti.’ dedirtmem.” dedi. İyi bir şey mi bu, yok. Parçaladı yeğeninini yüreğini öyle gitti. Ama

ashab böyle iman ettiler. Paldır küldür, yuvarlanarak eğri büğrü değil. Yüzde yüz teslim oldular. “Tamam ya Resûlullah!” dediler. Ve hiç bir sözünü aleyhisselam Efendimiz’in “acaba” ile anlamadılar.

Koca sahabe Kur’an dinliyor مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا Peygamber, Kur’an okuyor. “Kim Allah’a borç verirse...” “ Ya Resûlullah, Allah ne borcu istiyor bizden? Her şey onun zaten.” “Ne demek bu borç ya Resûlullah?” demiş, anlamamış. Buyurmuş ki: “Görüyorsun, ümmetin hizmete ihtiyacı var. Fakir fukaraya verdiğin sadakayı Allah borç istiyor.” “Yani sonra verecek mi?” demiş. “Öyle bir verecek ki...” buyurmuş. “Benimle gel ya Resûlullah!” demiş, çıkmış. Dedelerinden kalma koca bir bahçesi var, başka bir şeyi yok. Hanımı da orada bahçede ağaçları tımar ediyor. Efendimiz’le oraya gidiyorlar. “Hanım hanım, bırak baltanı al git oradan, ben sattım orayı başkasının bahçesi orası.” demiş. Tereddüt yok. “Borç mu istiyor Allah?” İstiyor. “Verdim!” Ne zaman ödeyecek? Devlet tahvilimi verecek bize? Şimdi devlet tahvili sormak gerekir tabii. Dönüşümü ne zaman bunların? Hocalar izin veriyor mu? Caiz mi bu devlet tahvilleri? Öyle değil öyle değil. Allah borç mu istiyor, istiyor. Verecek mi cennette, verecek.

Bir enteresan kardeşler şu hâle bakınız. Hayber fethi edilinceye kadar ashabi kiramın muhacir olanları yani Mekke’den gelenleri ensarın başının derdi oldular deyim yerindeyse. Her şeyleri onlardan. Beş yüzden fazla aile geldi, bin ailenin içine girdi. Herkes birden bire bir ev daha bakmak zorunda kaldı. Allah ensardan razı olsun. وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ “Vatanlarını, kardeşlerine açan adamlar!” diye Allah onları övdü. Hayber fetih edilince herkese taksimat oldu. Muhacirlerinde üç beş kuruşu oldu. Efendimiz ensarın bulunduğu bir yerde dedi ki: “Bakin ensar bu güne kadar bize çok iyilik yaptınız muhacirlere. Artık üzerinize düşeni yaptınız. Şimdi bizimde yerlerimiz oldu. İsterseniz eski verdiklerinizi alın.” Yani tamam ekonomimiz düzeldi bizim. Eski hâle gerek kalmadı. Ebubekir’in de malı var. Osman’ın da, Ömer’in de. Herkes devlet Hayber’den arazi tahsis etti. Yani istiyorsanız sizin de durumunuzu düzeltelim. “Hayber’den fazla yer vereyim size.” dediler ki; “Ya Resûlullah bizim anlaşmamızda sana her şeyimizi vereceğiz sen de bize cenneti vereceksin yok muydu?” “Öyleydi.” demiş. “Biz anlaşmamızdayız. Bizi bozamazsın ya Resûlullah!” demişler. “Öyle olsun.” demiş. Pazarlık yok. İman bu. Bu şekilde iman ettiler. “Bir sorayım.” Kime soruyorsun? Resûlullah diyor sen kime soruyorsun? Bir sorayım!

“Hadis-i şerifte böyleymiş ama geçen gazetede okudum yazar şöyle diyor.” Rakiplere bak be! Birine vesvese geliyor gazeteci, öbürüne vahiy geliyor Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Kimi kime soruyorsun. Ashab böyle değillerdi. Ne duydularsa Peygamberlerinden onu yaptılar. Bir sözünü ikiletmediler. Anlamıyorlarsa “Anlamadık.” dediler.

İkinci özellikleri; Ashabi kiram kutuplaşmayı kabul ettiler. Karma toplum olmaya yanaşmadılar. İman etmenin Muhammed aleyhisselamdan yana olmak, anayı-babayı, vatani, diyarı terk etmek olduğunu bildiler. Bunun için Ebubekir radiyallahu anh Bedir’e çıktığında karşısında müşrikler arasında Abdurrahman vardı. “Ailem, oğlum filan” demedi. Bunun için Mus’ab bin Umeyr radiyallahu anh Bedir’de müşriklerden kardeşi Ebu Zeyr’i esir etmişler.

Sahabenin biri onu tutup getiriyor. Mus'ab da yanından geçiyor. Ebu Zeyr dönmüş "abi" demiş. Abi ya da kardeş neyse. "Söyle zincirlerimi çok sıktı, kardeşiz biz." demiş. Mus'ab bin Umeyr de **حَامِلٌ لِّوَايِ رَسُولِ اللَّهِ** Bedir'de Resûlullah'ın sancağını taşıyan adam. Dönmüş sahabeye demiş ki: "Anası zengindir, iyi bağla!" Taraf, kutup. Akraba yok öyle. Dönmüş demiş ki Ebu Zeyr: "Mus'ab aynı ananın çocuklarıyız. Bu muydu senin kardeşlik anlayışın?" "Benim kardeşlerim, benimle namaz kılanlardır." demiş. Kutuplaşmayı kabul ettiler.

Abdullah bin Ubeyd İbni Selül, mel'un, münafık bir gazveden dönerken Müslümanların hafif güçlendiğini görmüş. "Medine'ye dönünce bu çapulcuları atacağım." demiş. Çapulcu dediği kim? Ashabı kiramı ve aleyhisselam Efendimiz'i. O da Müslüman ama namaz kılıyor. İşine gelirse namaz kılıyor münafık. Bu söz, oğlu Abdullah'a intikal ettiğinde Efendimiz'e gelmiş: "Ya Resûlullah babamın terbiyesiz bir sözünü duydum. Bir Müslüman kılıcını kirletmesin emret onu ben öldüreyim." demiş. İman budur. Kim olursa olsun bırakıp gidebileceksin. Şirkin kalıntıları devam ediyor tarihi eser kalpte devam ediyor ama iman da muhteşem! Öyle münafıklık oluyor mü'minlik olmuyor. Bıraktı geldiler. "Bırak Müslümanların kılıcı kirlenmesin bununla ya Resûlullah!" dediği babası ve o babanın da bıraktığı mal insanı ömür boyu ihya edecek bir mal, zengin baba. İman budur. Bunu yaptı o iman. Kıyamete kadar her mü'min de Allah'ın izni ile yapar.

Ve kardeşler,

Ashabı kiramın bir başka özelliği abid insanlardı. Onları namazdan koparacak bir şey yoktu. Oruç tutmaya görsünler. Onlar değil mi, "Orucunuzu açın." diye talimat verdiği hâlde aleyhisselam Efendimiz "Şehadete giderken oruçlu gitmek isteriz." deyip Mekke yolunda oruçlarını açmayan adamlar. Hiç mi bunların tansiyonu yükselmedi? Elli dereceyi bulan güneşin altında yol aldılar. Hiç mi başı ağrımadı, hiç mi güneş çarpmadı bunları? Cami kuşu oldular, cami kuşu. Caminin kubbelerine konan kuşlar gibi yeryüzünde dolaştılar. Allah onlardan razı olsun. Ama her şeyden önemlisi kılıç kullanılacağı zaman seccadeyi mazeret olarak kullanmadılar. Çanakkale'ye gitmeyeyim diye tekkede ders okutuyorum numarası yapmadılar. Kılıç zamanı kılıç. Kalem zamanı kalem. Secde zamanı secde. Sahura kalktı mı oruçlu. Ne gerekiyorsa o. İbadetten onu anlıyorlar zaten. Maske yapıp, "Biz âlim olacağız." numarası yapmadılar. Cihadın hakkını verdiler. Namazın hakkını verdiler. Orucun hakkını verdiler. Sevginin hakkını verdiler.

Sahabenin bir başka özelliği; tabii adamlar olarak yaşadılar. Evirip kıvirip çevirip konuşmadılar. Çünkü Peygamberleri onlara aleyhisselam **هَلَّاكَ الْمُتَنَطِّعُونَ** "Evirip çevirip konuşanların işi iyi değil." buyurdu. Onlar da konuşacağı zaman açık seçik söylediler. Kadınları yüz tane erkeğin veya daha fazla erkeğin önünde gelip kocasıyla yatak odası ilişkisini öyle tarif etti ki bize göre müstehcen şeyler. Aleyhisselam Efendimiz onu dinledi, cevabını verdi, gitti kadın. Öyle evirip çevirip konuşmak yok. Bildiğini söyleyecek, doğrusunu söyleyecek. Riya yok, hile yok, yalan yok. Açık seçik konuştukları içinde sonraki nesiller ne dediklerini çok iyi anladılar. Dertlerini anlattılar. Bir sonraki nesile dertlerini anlattılar. İki asır sonra felsefe Bağdat'a girince onların sade ve arı dili bozuldu, bugünkü sıkıntılar ortaya çıktı.

Ve Ashabı kiram hep fakir yaşamadılar. Çok zengin oldukları zaman da oldu ama Ali bin Ebu Talip radiyallahu anh Resûlullah'ın damadı, Ümmet'in yiğidi sık sık hediyeler geliyor. Bir günde ağır, güzel bir hediye gelmiş. Evine gelip bakmış koca bir hediye. Bir miktar da hoşuna gitmiş. Çok güzel bir hediye. Dönmüş "Ey dünya seni üç talakla boşadım. Beni sıkıştırıp durma!" demiş. Ali kafası. "Seni üç talakla boşadım." demiş. Hizmetçisine de tembih etmiş "Bunları fakir fukaraya dağıtın." demiş. Dünyayı sağ ayaklarıyla bile tepmediler, sol ayaklarıyla teptiler. Tenezzül etmediler dünyaya. "Ben Allah'tan isterim." dediler. Avans olarak gelen şeyleri kabul etmediler. Müdür olunca değil, Ebu Hureyre radiyallahu anh koca bir eyalet valisi oldu. İki sene sonra Medine'ye geri geldi. Onu gönderen Ömer'di. Geri geldi. Ömer radiyallahu anh "Ebu Hureyre!" demiş. "Buyur ya Ömer!" "Giderken senin ayağında bu terlikler yoktu. Nereden buldun bunu?" demiş. İki yıl Bahreyn eyalet valisi yapmış. Giderken terlikleri eskirmiş, "Yeni terlik nerden buldun?" diye soruyor. Villalar millalar yapmamış. Ayağındaki terlikte mübarek bir çarık işte bir kenarından bağlanmış. "Çölde çürüdü onlar, attım." demiş. "Nereden buldun bu kadar parayı?" demiş. Elindeki çubukla da omuzuna omuzuna vurmuş. "Nereden buldun bu parayı?" demiş Ebu Hureyre'ye. Ümmetin parasını mı yemiş, yok. Ayağında niye senin terlik var? Heybetliyidiler!

Enes Bin Malik diyor ki: "Bir gün Ömer tavaf ediyordu. Ben de arkasından tavaf ederken cübbesinde on iki tane yama saydım." diyor. Enes cübbesini görebilmiş. Kim bilir gömleğinde kaç yama vardı? Ömer'in idare ettiği yerde on ikiden fazla devlet var. Dünyaya tenezzül etmediler. "İstemem." dediler. Herkes Ömer'e yalvardı. "Ne olursun çocuğunu yerine halife tayin et!" dediler. "Bir aileden bir kurban yeter size." dedi. Onlar sıkıştırdı, o yok dedi. "Eh, bizim çocukta bu işi yapar fena kapasitesi yok, çok iyide bir çocuktur." demedi. Ashabı kiram buydu işte. Tam imanlı. Tam abid. Tam teslim olmuş. Dünyayla alakası yok.

Dünya nimeti var, zengin ama tapınmıyor. İnfak etmek için bekliyor. Kâfire tenezzül etmiyor. Yüzsuyu dökmeyeyim zengine diye bekliyor. Ashabı kiram buydu. Bunları ölçtükten sonra herkes kendisini tartabilir. Âlim olmak gerekmiyor. Ama şeytan bize uçuk bir teklifte bulunur, "Sen kim, o kim?" der. Ona cevap vereceğiz. Ben benim, Ebubekir de Ebubekir diyeceğiz. Ve bu zamanın Ebubekir'i olmak istiyorum diyeceğiz. Allah bu kapıyı kapalı tutmadıktan sonra şeytan bizim sadece umudumuzu kırmak ister. Güya tevazu yaptırarak "Yok canım, sen bir bardak su bile veremezsin. Nerede o günler?" der. Hayır, canımı bile veririm Allah için diyerek direnmemiz gerekiyor. Şeytanın yaptığı ciddi bir şekilde iç oymaktır. İçimizi oyuyor, bizi umutsuz hâle getiriyor. Rahmet aynı rahmettir. Davet aynı davettir. Cennet aynı cennettir. Aynı peygamberin ümmetiyiz aleyhisselam.

Aynı cennete davetliyiz, yolumuz açıktır. Ashabı kirama benzemeye çalışırız. On binde biri oluruz Ebubekir'in. Yüz elli milyonda biri oluruz. Benzerim ya, benzerim ya! Yüreğimdeki sevda o olur ya. Aleyhisselam Efendimiz'e birisi sormuş. Buharî'de hadis-i şerif bu. Enes Bin Malik rivayet ediyor. "Ya Resûlullah, kıyamet ne zaman kopacak?" Efendimiz: "Ne yapacaksın sen kıyameti, hazır mısın?" "Bir hazırlığım yok ama seni çok seviyorum ya Resûlullah." demiş. Efendimiz: "O zaman merak etme herkes sevdiğiyle beraberdir." demiş. Enes bin Malik diyor

ki: “O gün Medine iekler açtı, bende çok mutluyum. Adam değilim ama Ebubekir’le, mer’i çok seviyorum. Allah beni onlarla yaratacak” diyor. Demek ki bir sıkıntı yok. Őeytanınki palavra, Allah’ınki davettir. Kur’an-ı Kerim’de *وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ* “Peşinden gidenler, Ebubekir hayranları, mer hayranları, çocuklarını Enes bin Malik gibi yetiŐtirmek isteyenler.” diyor. Allah, niye öyle diyor? İsteyen gelsin diye. Davet herkese açıktır.

Vel’hamdlillahi Rabb’il âlemin